

Träng i Flandern

Sid 3-5

Monter från Passchendaele museum

FOTO: MIRIAM NORMAN

i detta nummer

- *Ledaren* • *Träng i Flandern* • *Inbjudan till Jullunch*
- *Ett litet ganska okänt museum* • *Krigskorrespondenter och Viktoriakorset*
- *Resan till Dalarna* • *Information från Valberedningen*
- *Föredragningslista till årsmötet 2025* • *Kallelse till Årsmötet 2025*

Medlemmen i centrum och Försvarsmakten som skjuter sig själv i foten

Höstmörkret har verkligen tagit sitt fasta grepp om oss och den säkerhetspolitiska utvecklingen har även fattat ett järngrepp om situationen i Europa och Mellersta Östern. Man kan också fundera över utvecklingen i Bortre Asien med ett Kina som blir alltmer aggressivt mot framför allt Sydkorea, Japan, Taiwan och Filipinerna. Nu tänker jag inte uppehålla mig vid den världspolitiska utvecklingen utan mera till våra egna förhållanden som medlemmar i Försvarsutbildarna.

Försvarsutbildarna har cirka 30 000 medlemmar som i många hänseenden är viktiga ambassadörer för landets totalförsvaret och även det militära försvaret.

I Överstyrelsens anvisningar 2024-2026, som är ett tungt dokument i Försvarsutbildarna, står det bland annat *"Försvarsutbildarnas verksamhet utgår från den enskilde medlemmens intresse och vilja för engagemang för stöd åt samhällets krisberedskap och totalförsvaret. Med den enskilde medlemmen satt i centrum när vi fördjupade samhällsengagemang till nytta för den enskildes säkerhet och samhället i fred, kris och krig"*. Bara ett litet axplock av vad man kan fördjupa sig i vad gäller Överstyrelsens anvisningar.

Den övergripande frågan är om *"den enskilde medlemmen satt i centrum"* speglar Försvarsutbildarnas verksamhet? Av de cirka 30 000 medlemmarna är det förhållandevis få som verkligen blir föremål för utbildning som ger en krigsplacering i Hemvärnet eller andra delar av totalförsvaret. Det är i sig inget fel med att man prioriterar utbildning enligt ovan, men Försvarsutbildarna tenderar att

bli ett rent utbildningsföretag som i huvudsak genomför utbildning som Försvarsmakten och MSB beställer och finansierar. Vad blir över till de som inte kan bli krigsplacerade? De som kan vara kunniga *"ambassadörer"* som i bekantskapskretsen och andra konstellationer talar om hur viktigt det är att den vanlige medborgaren ökar sin motståndskraft om kris eller krig drabbar vårt land.

All typ av utbildning kostar pengar och det finns vissa möjligheter att Försvarsutbildarna, inom snäva pengamar, kan bistå med finansiering av utbildning som inte grundas på att man skall bli krigsplacerad. Vi är flera medlemmar som önskar att man från Försvarsutbildarna centralt borde överse möjligheten att avdela ökade finansiella resurser till förbund och föreningar som ökar den *enskilde medlemmens samhällsengagemang till nytta för den enskildes säkerhet och samhället i fred, kris och krig*. Då blir medlemmen även en bra *"ambassadör"* för Försvarsutbildarnas verksamhet i samhället.

Försvarsutbildarnas existens grundas på framför allt Försvarsmaktens och MSB specificerade utbildningsbidrag. Försvarsutbildarna bedriver hundratals kurser årligen. En styrka i det sammanhanget är de fem kursgårdarna som finns spridda över landet. Att driva en kursgård kräver också finansiering för att den skall kunna överleva. Att erhålla den höga boendestandarden och i övrigt bra utbildningsbetingelser på en kursgård kostar pengar. I skrivande stund anser Försvarsmakten att det blir för dyrt att genomföra utbildning på kursgårdarna med konsekvens att kursgårdarnas existens äventyras.

Jag anser att Försvarsmakten

Olle Schylander

måste se mer långsiktigt på att genomföra utbildning på kursgårdarna och även kunna förlägga värnpliktsutbildning på kursgårdarna. Vi vet att framlagda försvarsproposition innehåller iståndsättande av fler krigsförband och årligen fler värnpliktiga. Var skall de värnpliktiga förläggas? Det kan ta upp till tio år för ett nytt regemente/garnison att bli fullt etablerat. För närvarande finns hyfsat med plats på nuvarande garnisoner att kunna genomföra värnpliktsutbildning, men hur blir det om ett par år? Försvarsmakten måste se några år framåt och redan nu prioritera kursgårdarna i stället för att med skohorn klämma in de värnpliktiga åldersklasserna i nuvarande garnisoner. Om några år kan det vara för sent att vända sig till Försvarsutbildarnas kursgårdar för då existerar de inte längre. Det skulle vara ett rejält *"skott i foten"*. ■

Olle Schylander

Marscherande kadetter utanför Försvarsmuseet.

FOTO: NISSE BOVIN

Träng i Flandern

Vi hade i alla fall tur med vädret. Visst, det regnade en del, men enligt uppgift kom det betydligt mer regn hemma i Stockholm, så vi klarade oss ganska bra, trots allt. Vi startade från Arlanda väldigt tidigt på måndagsmorgonen, så tidigt att Arlanda Express inte hade vaknat. Vi var därför hänvisade till Flygbuss eller taxi. Det fungerade bra. Några av våra resenärer valde att övernatta på hotell vid Arlanda för att slippa gå upp mitt i natten. Även om det var jobbigt att starta så tidigt finns det fördelar med den saken. Flygplanet var inte fullt. Vi hade gott om plats att breda ut oss i den aktere delen och den tidiga ankomsten till Bryssel innebar att ankomstdagen kunde utnyttjas till fullo.

Vår beställda buss väntade på oss vid ankomsten och det visade sig vara en buss för 25 personer. Bussen hade lätt att komma fram på de smala och krokiga vägar som vi kom att färdas på under resans gång.

Väl framme vid hotellet i Bryssel,

ett lite äldre, men bekvämt hotell nära stadens centrum, fick vi, trots att det bara var förmiddag, våra rum direkt.

En positiv överraskning som gav oss möjlighet att lägga av reskläderna och göra oss klara för att bese staden.

Bryssel är en charmig stad, men lite svår att hitta i. Gator byter namn "mitt i" och gatunamnsskyltar lyser ofta med sin frånvaro.

Vi hade planerat att besöka *Belgian Beer World Experience*, ett nytt museum inrymt i det pampiga börshuset. Det var tyvärr stängt trots att det enligt hemsidan skulle vara öppet till 17.00. Vi fortsatte då vår promenad genom Bryssels centrala delar, tittade på den berömda statyn *Manneken Pis*, en fontän med anor från 1600-talet, föreställande en liten naken pojke som kissar ner i en bassäng. Vid högtidliga tillfällen förses han med kläder, så också den dagen vi såg honom. Han var iklädd en slängkappa och en fyrkantig aka-

Manneken-Pis

FOTO: MIRIAM NORMAN

demisk huvudbonad med anledning av att universitetet hade examination den dagen på den närlägnade *Grand Place*.

Belgien är ju känt för sitt öl, men även för sin choklad och det råder ingen brist på ställen där choklad kan inköpas och andra ställen där öl kan drickas. Vid ett av dessa senare ställen passade vi på att avnjuta lite öl och njuta av solen på trottoarserveringen innan det var dags att återvända till hotellet.

F 16 - det amerikansk tillverkade flygplan som skickats till Ukraina.

FOTO: NISSE BOVIN

En chokladmonter i Bryssel.

FOTO: MIRIAM NORMAN

Efter en vid det laget välbehövlig vila var det dags att bege sig till restaurang Chez för en gemensam middag, den så kallade inryckaren. Även om det var måndagskväll var det full fart på kvällslivet. Matstäl- len som det fanns gott om var ganska fullsatta, så även vår restaurang. Men vi hade ett eget rum och förplägnaden var både välsmakande och rik- lig. Många åt musslor till förrätt. När det var dags att återvända till hotel- let hade det börjat regna. Några tog taxi, andra fällde upp sina paraplyer. Resten blev våta.

Den andra dagen valde de flesta att äntra en Hop-on-hop-offbuss från hållplatsen mitt emot hotellet och sedan kliva av längs vägen. Ganska många valde att besöka militärmu- seet, andra *Atomium*, den jättelika modellen av en järnatom, med olika

utställningar på olika plan och natur- ligtvis även en restaurang.

Själv valde jag att återvända till *Beer World Experince*, som nu var öppet. Ett mycket intressant och gi- vande interaktivt museum, med en bar på översta våningen med fin ut- sikt över stadskärnan och ett fantas- tiskt utbud av belgiskt öl. Där fann jag bland annat en av mina absoluta favoriter, en ölsort som jag förgäves jagat på olika håll, både på System- bolaget och på olika ställen utom- lands.

Nästa dag vad det dags att bege sig till leper, en liten stad i Flan- dern nära gränsen till Frankrike, där det utkämpades hårda strider under WW1. En liten flik av Belgien blev aldrig ockuperat av tyskarna och fronten där hölls av brittiska armén och belgarna.

Staden leper blev mycket illa åtgången, men restaurerades efter kriget. Mitt i staden i en pampig byggnad, ligger ett berömt museum, *In Flanders Fields Museum*, med in- teraktiva utställningar som belyser WW1 ur olika aspekter. Vid vårt be- sök försågs vi med engelskspråkiga guideapparater att hänga om halsen. Tyvärr konkurrerade dessa ibland med högtalare på väggarna, vilket försvårade informationsflödet, men i det stora hela ett mycket imponerande museum.

Periodvis var det mycket hårda strider i trakten kring leper, både briter och tyskar försökte bryta sig

igenom motsidans frontlinje flera gånger, men några andra resultat än att frontlinjen flyttades hit och dit några kilometer blev det inte förrän hösten 1918 då tyskarna definitivt drevs tillbaka. Det kostade. En tredjedel av den belgiska arméns förluster under hela kriget kom under denna slutoffensiv och engelsmännen förlorade totalt cirka 250 000 man.

Det finns gott om småmuseer, minnesmärken, monument och inte minst krigskyrkogårdar i området. Avsaknaden av vårt historieorakel Johan Engström var stor, men han tvingades av hälsoskäl hoppa av kort innan avresan hemifrån.

Ett annat minnesvärt museum är *Passchendaele Museum* där man återskapat ett bunkersystem cirka åtta meter under markytan med logement, stabsrum, verkstäder, sjukavdelning, kök med mera som väckte blandade känslor. Risken för att träffas av fientlig eld var väl minimal för de som vistades där, men tanken att behöva leva där i halvdunklet bland fukt, råttor och ohyra var onekligen skrämmande.

Dagen innan hemresan besökte vi bryggeriet *St. Bernadus* i Watou nära gränsen till Frankrike. Det var ursprungligen ett Trappistbryg- geri, men nu separerat från klostret sedan 1992. Efter en rundtur i anläggningen åt vi en gemensam

Det fanns mycket gott som frestade under stadspromenaderna.

FOTO: LEONIDAS MALAXOS

lunch, uttryckaren. På vägen tillbaka till hotellet passade vi på att besöka ännu ett museum, denna gång humlemuseet i Poperinge.

På kvällen bevistade vi, tillsammans med ungefär 1000 andra den traditionella taptoceremonin vid *Menin Gate Memorial* ägnat åt de brittiska- och samväldessoldater som stupade vid leper, men som inte återfunnits och inte fått någon grav. Monumentet invigdes 1927 och sedan dess har man varje kväll kl 18.00, hållit en kort ceremoni och blåst tapto för att hedra de cirka 55 000 saknade och stupade soldater vars namn är inristade i väggarna på monumentet. Tyvärr var väggarna vid vårt besök delvis täckta av byggnadsställningar, restaurering pågick.

Fyra franska trumpetare blåste några signaler och avslutade med tapto, en fransk hederstrupp paraderade och representanter för olika civila och militära organisationer lade ner kransar. Med undantag av den period då Belgien var ockuperat under WW2 har man genomfört denna ceremoni, med varierande utförande, varenda dag sedan invigningen 1927.

På väg till flygplatsen på hemresedagen gjorde vi en liten omväg upp till havet, tittade på Nieuwport, Ostende och åt lunch i Brygge innan det var dags att summera ännu en lyckad och givande resa i Trängbataljonsföreningens regi.

Stort tack till vår ordförande Nisse Bovin för allt arbete han lagt ner för att anordna dessa resor. ■

Göran Holmström

Kyrkogård Hill 62.

FOTO: MIRIAM NORMAN

Dryckespaus.

FOTO: LEONIDAS MALAXOS

Sagokungen Gambrinus som uppfann ölet hälsar museibesökare välkommen.

FOTO: GÖRAN HOLMSTRÖM

Menin Gate Memorial FOTO: GÖRAN HOLMSTRÖM

Öl.

FOTO: MIRIAM NORMAN

Tintin, målning på vägg.

FOTO: MIRIAM NORMAN

ENDAST FÖR MEDLEMMAR

Stockholms Trängbatalj

inbjuder till

Jullunch

i Oscarshemmet, Rigagatan 3 Stockholm

Lördagen den 30 november 2024 kl. 11.30-14.30 med samling kl 11.00

Program

11.00-11.30	Samling med julglögg
11.30	Placering vid borden
	Välkomstanförande av föreningens ordförande överstelöjtnant Nils Bovin
	Jullunch
Under kaffet	Hedersgästen, Generalmajor Karlis Neretnieks anförande
	Utdelande av hedersutmärkelser
	Gästernas tack
	Fyrfaldigt leve för Sverige, Nationalsången
14.00	Avslutning

Pris 160:- per person • MAX 45 deltagare

Den som önskar, kan under samlingen kl 11.00-11.30 köpa snapsbiljetter á 20:- till sillen och tillhör till kaffet till självkostnadspris. Det går bra att betala med kontanter eller swish.

Anmälan

som är bindande, insändes genom betalning av 160:- till Föreningens

PLUSGIRO 25 27 28-1

Betalningen ska vara föreningen tillhanda **senast den 22 november.**

OBS!

Det går inte att betala på jullunchen.

Dessutom ska du ha betalt årsavgiften för 2024 för att delta i jullunchen.

Eftersom antalet platser är begränsade gäller "först till kvarn..."

Välkommen

Styrelsen

Ett litet ganska okänt museum

Sverige har många stora, kända museer, men det finns ett stort antal mindre och för de flesta okända museer som för det mesta drivs helt ideellt av intresserade personer som lägger ner mycket tid på att få vår historia att leva vidare i generationer.

Jag fick i slutet av sommaren, under en resa i Dalsland tillfälle att åka ut till Göteborgs skärgård på ett besök till ön Tjörn. Där, i sydvästra hörnet, hittar man Klädesholmen. Namnet är känt och att det handlar om något med fisk är inte förvånande. Bland den vackra skärgårdsbebyggelse finns även ett Sillmuseum.

Kan man göra museum om sill?

Ja det kan man. I ett enplans, rött hus finns föremål som berättar om sillen, fisket och framställning av olika konserver och inläggningar.

Klädesholmen var Tjörns största samhälle fram till mitten av 1900-talet. Att Klädesholmen över huvud taget blev bebott beror på sillen. Nästan varje århundrade sedan medeltiden vet man att det förekommit perioder i Bohuslän då sillen kommit in till kusten i stora

mängder. Det har bott folk på ön till och från under de olika sillperioderna, men först på 1600-talet går det att tala om en permanent bosättning.

Den största sillperioden i historisk tid ägde rum cirka 1748 till 1808 och då ökade befolkningen markant.

Sillsalterier och trankokerier etablerades på Klädesholmen och på skären runt omkring. När sillen försvann, och med den sillsalterierna och trankokerierna, försvann också välståndet. Då utbreddes sig fattigdom och svält.

Vändpunkten kom på 1860-talet då man började fiska torsk och långa utanför Norges västkust. I slutet av 1870-talet började man åter tro på framtiden.

Hundra år fram var de flesta på ön sysselsatta med fiske, och fiskberedning. Man skaffade båtar, jakter, som åkte runt Sveriges kust och sålde sina produkter. I samband med andra världskriget upphörde försäljningen från jakterna och distributionen skedde längs landsvägarna.

I början av 1950-talet fanns det drygt 25 konserverfabriker på

Klädesholmen och Koholmen. Dessa gav många arbetstillfällen både för kvinnor och män men även för dem som bodde i närbelägna socknar. Från 1970-talet har man mekaniserat och rationaliserat produktionen.

Från att ha varit en massa små företag har det nu på 2000-talet blivit ett enda företag med få anställda och mycket större produktion. År 2016 förbrukades 50.000 tunnor sill till olika inläggningar som distribueras över hela världen. Man torkade torsk och långa som sedan såldes till hushållen varje jul då det var vanligt att äta lutfisk. De flesta hemmen på 1950-talet lade torkad långa i lut, vattnade ur den och tillredde den lagom till jul. Det var en tradition som lagades i många hem. Man kan boka in sig för visning om man besöker västkusten.

Så visst finns det ett Sillmuseum! ■

Text o foto Agneta Cedervall

Krigskorrespondenter och Viktoriakors

I dag kan vi med en enkel knapptryckning på fjärrkontrollen få en direktrapport om allt som händer ute i världen, naturkatastrofer, olyckor och även krigshändelser. Så har det naturligtvis inte alltid varit, även bortsett från hur dagens metoder för kommunikation, fungerar. Även om *The Times* sände ut krigskorrespondenter under Napoleonkriget, så nöjde sig dessa i regel med att stanna på säkert avstånd från striderna och koka ihop sina reportage från andrahandsuppgifter.

Först under Krimkriget i början på 1850-talet dök den förste riktiga krigskorrespondenten upp, William Howard Russel, även han utsänd av *The Times*.

Han blev mycket impopulär i det militära etablissemangen när han beskrev inkompetensen hos det högre befälet som, sittande i sina uppvärmda tält, kunde frossa på kyckling och champagne, medan den enkle soldaten vistades i smutsen och kylan ute i fält och drabbades av kolera och tyfus och andra sjukdomar.

Av drygt 19.000 stupade brittiska soldater omkom mer än 16.000 av sjukdomar, endast 2.755 stupade i strid.

Något måste göras. Förutom att försöka förbättra underhållet och sjukvården beslöt man även att inrätta en utmärkelse för tapperhet som skulle kunna delas ut till alla, oavsett rang. Någon sådan fanns inte.

Höga officerare kunde tilldelas en orden, men officerare med lägre rang och underofficerare kunde på sin höjd kanske hedras med en fältbefordran. Meniga, som i regel värvats från samhällets bottenkikt, fick i bästa fall, nöja sig med att se fram emot en enkel *Distinguished Conduct Medal*, *DCM*, att fästa på jackan som hjälp om de efter avskedet tvingades tigga sitt uppehälle på gatan.

Varför inte inrätta en medalj för tapperhet som kunde utdelas till alla,

från lägsta menig till högsta general?

En sådan fanns redan i flera andra länders försvarsmakter.

I Frankrike kunde alla medborgare tilldelas *Hederslegionen* och i Nederländerna kunde de erhålla *Order of William*. Krigsminister, hertigen av Newcastle, skrev till drottningen och lade fram ett sådant förslag.

Drottning Viktoria nappade på idén och tog sedan själv flera initiativ i ärendet. Bland annat yrkade hon på att den ursprungliga devisen *For the Brave*, skulle bytas ut mot det mer välklingande *For Valour*. *For the Brave* skulle ju kunna tolkas som att de som inte fått utmärkelsen inte var tappra.

Hon underkände även de första förslagen om utformningen av medaljen, en ganska enkel rund medalj i koppar. Nej, ett kors i brons skulle det vara, men däremot insisterade hon på att det ursprungliga förslaget på den nya utmärkelsen *The Military Order of Victoria*, skulle bytas ut mot det enklare *Victoria Cross*.

Den mest kända myten om Viktoriakorsen VC är, att de alla är tillverkade av metall härrörande från några kanoner erövrade från ryssarna när Sevastopol intogs under Krimkriget. Arsenalen i Woolwich, som när förslaget väl passerat alla instanser, fick uppdraget att leverera metallen till medaljtillverkaren, *Hancocks & Co*, i London, tog nog det som de bäst kunde vara av med, ett par kinesiska kanoner, erövrade i det första opiumkriget. Metallen till de flesta medaljerna som tillverkades i början kommer troligen från dessa, vad gäller senare års medaljer har analyser visat olika ursprung.

Medaljen är formad som ett malteserkors. Framsidan visar en kunglig krona och ett lejon samt ett band under med mottot *For Valour*. Medaljbandet är mörkrött.

Från början hade de medaljer som tilldelades män från flottan mörkblått band, men när *Royal Air*

Force, *RAF*, bildades 1918 ändrades detta och de medaljinnehavare som hade ett VC med blått band och som fortfarande var i livet, beordrades att lämna in sin medalj för byte av band.

På medaljens baksida och på metallbiten mellan medaljen och banden står medaljinnehavarens namn, rang, regemente eller motsvarande, samt datum för den händelse som föranlett utmärkelsens utdelande. Släpspannet är enfärgat i samma färg som medaljbandet och med en miniatyr av medaljen i mitten.

Från början kunde VC endast tilldelas levande personer, men sedan 1907 kan medaljen även utdelas postumt. En fjärdedel av alla VC utdelade under första världskriget delades ut postumt.

I dag har 1.358 VC delats ut, inklusive tre till män som fått utmärkelsen två gånger. Två av dessa var läkare som räddat och behandlat soldater under fientlig eld. Den tredje var nyzeeländaren kapten Charles Upham som fick sina utmärkelser under andra världskriget för visad tapperhet under striderna på Kreta och i Nordafrika.

Endast personer inom krigsmakten, men även civila under militärt befäl, kan tilldelas VC. Detta har inträffat åtta gånger.

Hittills har endast män tilldelats VC, men 1920 ändrades statuterna så att även kvinnor kan tilldelas VC.

Ett VC kan tas tillbaka om recipienten senare begår något brott eller liknande och så har skett några gånger, bland annat för stöld och bigami, men inte efter 1920, då den brittiske kung George V protesterade mot detta. Dock finns möjligheten kvar.

Några udda fakta om Viktoriakors

Traditionen bjuder att alla, oavsett rang, hälsar först på en VC-bärare.

Det tillfälle som föranlett flest VC-utmärkelser är slaget vid Rorke's Drift 1879 under kriget mot Zulu-

nationen i Afrika, då inte mindre än elva av de försvarande brittiska soldaterna meriterade sig för ett VC.

Slaget ligger till grund för filmen ZULU med Michael Caine i en av huvudrollerna. Man kan säga att han var väl lämpad för sin roll då han luktat kruttrök på allvar under sin tid som soldat under Koreakriget.

De flesta utdelade VC i Storbritannien har delats ut av den regerande monarken personligen.

Första gången skedde detta 1857 då Drottning Viktoria dekorerade 62 mottagare med VC inför cirka 10.000 jublande åskådare i Hyde Park. Mot alla goda råd insisterade hon på att utföra detta från hästryggen och flera gånger under proceduren var hon nära att falla ur sadeln.

Vid ett av dessa tillfällen, när löjtnant Henry James Raby dekorerades, råkade hon sticka medaljnålen genom hans bröstvärta, men han "höll masken" och låtsades som inget hade hänt.

Nu för tiden sker utdelningarna oftast i Buckingham Palace. Senaste gången någon tilldelades VC var 2015, då korpral Joshua Leakey dekorerades för sin insats under kriget i Afghanistan.

När det rör sig om postuma utmärkelser kan en nära anhörig ta emot medaljen.

Det finns flera fall där två bröder erhållit var sitt VC, även fall där far och son gjort det.

Korpral L. Clarke, fanjunkare F.W.Hall och löjtnant L. Shankland mottog alla VC under första världskriget. Senare framkom att alla tre kom från samma gata hemma i Winnipeg, Pine Street, varpå man döpte om gatan till Valour Street.

En svensk, bördig från Oskarshamn, som tagit värvning i brittiska armén under namnet Peter Brown, tilldelades VC efter visad tapperhet i strid mot urbefolkningen i Sydafrika under 1800-talet.

En läkare, William Manley, fick VC 1864 i samband med strider mot den nya zeeländska urbefolkningen och senare Järnkorset 2:a klass som frivillig i den brittiska ambulansen (mobilt sjukvårdsförband) som bistod tyskarna i fransk-tyska kriget

1870-71. Han är den ende som burit både Victoriakorset och Järnkorset.

Den okände soldaten i USA, som ligger begravd på Arlingtonkyrkogården, har fått VC.

En pilot under andra världskriget, Flying Officer Floyd Alla Trigg, RNZA fick sitt VC postumt efter rekommendation från kaptenen på den tyska ubåt han sänkt.

Den som fått VC kan i officiella sammanhang lägga till VC efter sitt namn.

Ingen i Kanada, Australien och Nya Zeeland kan längre tilldelas VC,

då dessa länder nu har egna system för utmärkelser.

I valet 1958 hade Socialdemokraterna en berömd affisch med texten

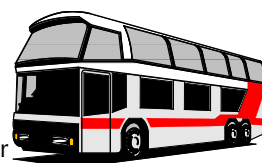
"Gärna en medalj men först en rejäl pension!"

Den som dekorerats med Viktoriakorset får i nuläget en belöning med 10.000 pund per år, skattefritt, så länge han lever. ■

Göran Holmström

Resan till Dalarna

Vi kommer att resa Siljan runt enligt tidigare information och upptagna resmål varvid både Carl Larsson och Anders Zorns museer kommer att besökas.

Resan genomförs den 16-18 maj 2025.

Boende två nätter i Tällberg på samma hotell och även äta våra middagar där.

Pris går inte att säga i dagsläget eftersom det beror på antalet resenärer. Ju fler vi är desto billigare då busspriset är detsamma. Det torde dock bli max 4.000/4.500 p/p i db/tw och max 5.500 i singlerum. Då ingår resa med buss, boende i vald rumskategori, 2 frukostar, 2 middagar (3 resp 1-2 rätter) och ett glas vin eller en öl/middag och några entréer.

I dagsläget har 19 medlemmar anmält intresse att delta och är du intresserad så gör en ej bindande intresseanmälan senast 15 november. Jag har preliminärbokad rum för 25 personer.

Maj är en månad då många bröllop sker i Dalarna och inte minst i Tällberg så jag ser helst att du/ni anmäler intresse när ni fått Trångbulletinen nr 4!

NISSE

God Jul
och
Gott Nytt År

önskar
Redaktionen

Information från Valberedningen

Inför Årsmötet den 18 februari 2025

Enligt föreningens stadgar skall vid årsmötet 2025 väljas styrelsefunktionärer vars mandatperiod sträcker sig fram till årsmötet 2027. Valda vid årsmötet 2024 har mandatperiod fram till årsmötet 2026. Valberedning och ombud till förbundsstämman väljs däremot varje år.

Befattning	Väljes	nästa gång år	antal år
Ordförande	jämna år	2026	2
Sekreterare	udda år	2027	2
Kassör*	jämna år	2026	2
3 ordinarie + 2 ersättare	jämna år	2026	2
3 ordinarie + 2 ersättare	udda år	2027	2
Valberedning:			
1 ordf. + 2 ledamöter	varje år	2025	1
Revisorer och ersättare	udda år	2027	2
Ombud till förbundsstämma och ersättare 3 + 3	varje år	2025	1

Föreningsstämman 2025 skall välja sekreterare, 3 ordinarie styrelsemedlemmar, 2 ersättare i styrelsen, 2 revisorer, 2 revisorsersättare, valberedning, ombud och ersättare till Förbundsstämman 2025. Dessutom kan Valberedningen föreslå styrelsen att adjungera erforderliga personer för särskilda uppdrag.

* Extra val av kassör på ett år till 2026

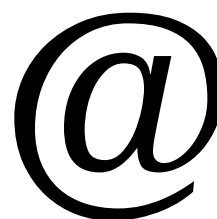
Föreningens årsstämma kommer att hållas tisdagen den 18 februari 2025 i Oscarshemmet, Rigagatan 3, Stockholm. Kallelse finns på sista sidan i detta nummer av Trängbulletinen. Det är den enda kallese som kommer skickas. Motioner till årsstämman skall vara styrelsen tillhanda senast den 15 januari 2025.

Kontakta gärna valberedningen om Du har några frågor eller förslag på personer som kan tänka sig bli invalda vid stämman 2025 för något uppdrag i styrelsen. Det kan även gälla personer utanför nuvarande medlemskader. Medlemskap i föreningen är dock nödvändigt för att bli föreslagen till ett uppdrag i föreningen. Lämplighet och vilja är egenskaper som också måste finnas hos den föreslagne personen.

Valberedningen önskar tacksamt att få förslag snarast men dock senast den 15 januari 2025

Valberedningen utgörs av:

Richard Guvenius, ordförande och sammankallande
Tel 0733-52 20 90, rguvenius@hotmail.com
Robert Hultman, ledamot
Tel 0707-89 00 00, robert@hultman.info

Har du ändrat e-postadress eller har du aldrig lämnat den till föreningen? Om du kontaktar sekreteraren och uppdaterar dina uppgifter finns det chans att du kan vara med på evenemang av olika slag som sker inom kort tid då tidningen inte hinner ut.

Kontakta
Helena Hammarberg
helena.hammarberg@gmail.com
eller 070-660 61 22

NOTERA!

**Manusstopp
för Trängbulletinen
nr 1-2025**
Nr 1 20 februari

**Manusstopp =
sista dagen
för inlämnande av
material
till tidningen**

Rättelse från förra numret
Rubriken på sidan 3 ska vara
"Farväl till alliansfriheten"

Du vet väl att medlemsavgiften är 150:- för 2024. Har du inte betalat gör det snarast för att du ska kunna vara med på jullunchen. Ett krav för att delta i årsmötet är att medlemsavgiften för 2025 är betald. Medlemsavgiften för 2025 är 150:- och ska betalas in senast den 1 april 2025.

Plusgiro 25 27 28-1

Föredragningslista

vid Stockholms Trängbälsföreningens Årsmöte 18 februari 2025

1. Årsmötets öppnande
2. Parentation
3. Val av ordförande
4. Val av sekreterare
5. Upprättande av deltagarförteckning
6. Val av två justeringsmän, tillika rösträknare
7. Fastställande av föredragningslistan
8. Fråga om årsstämman blivit behörigen kallad
9. Årsredovisning för verksamhetsåret 2024 inklusive Resultat- och Balansräkning
10. Revisorernas berättelse
11. Fråga om Resultat- och Balansräkning kan fastställas
12. Fråga om styrelsen kan beviljas ansvarsfrihet för verksamhetsåret 2024.
13. Fastställande av Inkomst- och Utgiftsstat för år 2025
14. Fastställande av årsavgift för år 2026
15. Motioner
16. Val av styrelsens sekreterare, samt, två ordinarie styrelseledamöter och två ersättare i styrelsen
17. Val av ombud till förbundsstämman och ersättare för ombud till förbundsstämman
18. Val av valberedning
19. Information från styrelsen
20. Övriga ärenden
21. Utdelande av hedersbetygelser
22. Årsmötets avslutande

Trängbuletinen

är Stockholms Trängbälsföreningens medlemstidning som kommer ut med fyra nummer per år.

Ansvarig utgivare: Nils Bovin
nisse.bovin45@gmail.com

Redaktör: Agneta Cedervall
ideoform@outlook.com

I redaktionen ingår: Göran Holmström

Grafisk formgivning och produktion:
Idé & Form 1942 HB

Tryck: Normy Stockholm AB
Bidrag till tidningen, skickas till
ideoform@outlook.com
Redaktören återsänder material om så önskas.
Redaktören förbehåller sig rätten att ändra i texter
och beskära bilder.

Stockholms Trängbälsförening
informerar sina medlemmar genom hemsida och
brev. Du når oss på
www.forsvarsutbildarna.se/sthlmtrang eller
sthlmtrang@forsvarsutbildarna.se

Nya medlemmar kontakta
medlem.sthlmtrang@forsvarsutbildarna.se

Har du andra frågor angående Trängbäls-
föreningen skicka då e-post till
info.sthlmtrang@forsvarsutbildarna.se
Föreningens PlusGirokonto 25 27 28-1

Trängbuletinen ligger alltid också på vår hemsida.
Tipsa vänner om de är intresserade av vår fören-
ing att ladda ner tidningen.

Intressanta hemsidor
www.folkochforsvar.se • www.aff.a.se
www.slkf.se • www.hemvarnet.se

Kallelse till

Årsmöte

i Stockholms Trängbälsförening 2025

Tisdagen den 18 februari 2025 Kl 18.00

i Samlingssalen Oscarshemmet, Rigagatan 3, Stockholm

Föredragningslista finns i detta nummer av tidningen på sidan 11. Övriga handlingar, årsredogörelse, valberedningens förslag, revisionsberättelse, resultat- och balansräkning med mera delas ut på plats. Den som inte har möjlighet att närvara vid årsmötet, men ändå önskar dessa handlingar, kan kontakta föreningens sekreterare Helena Hammarberg för att få dessa hemskickade.

Motioner till årsstämman ska vara styrelsen tillhanda senast den 15 januari 2025.

Efter årsstämmoförhandlingarna bjuds deltagarna, som tidigare år, på en enkel måltid.

Den som önskar närvara under måltiden ska anmäla sig senast den 5 februari till Helena Hammarberg

helena.hammarberg@gmail.com
eller 070-660 61 22

OBS! Endast ständiga medlemmar och de som betalt årsavgiften för 2024 samt nya medlemmar som betalt årsavgiften för 2025 äger rätt att delta i årsmötet. Viktigt är därför att kontrollera att medlemsavgiften är betald, om inte att göra det snarast.

Medlemsavgiften för 2025 är 150:- och ska vara inbetald snarast efter nyår eller senast den 1 april 2024 på Plusgirokonto 25 27 28-1.

Glöm inte att ange ditt namn.

Om någon medlem önskar avsluta sitt medlemskap meddela sekreteraren Helena

Hammarberg detta helst via e-post.

helena.hammarberg@gmail.com

Välkomna!

Styrelsen

OBS!

Detta är ENDA kallelsen som skickas ut inför Årsmötet.